

Република Србија
УСТАВНИ СУД
Број: ЈУз-44/2016
11.04. 2017. године
Београд

Уставни суд, Мало веће, у саставу: судија др Милан Марковић, председник Већа, и судије Мирослав Николић и др Милан Шкулић, чланови Већа, на основу члана 167. став 1. тачка 1. Устава Републике Србије, на седници Већа одржаној 23. марта 2017. године, донео је

ЗАКЉУЧАК

Одбације се иницијатива за покретање поступка за оцену уставности одредбе члана 190. став 6. Закона о полицији („Службени гласник РС“, број 6/16).

Образложење

Уставном суду поднета је иницијатива за покретање поступка за оцену уставности члана 190. став 6. Закона наведеног у изреци. Иницијатор сматра да је оспорена одредба Закона у супротности са Универзалном декларацијом о људским правима, Уставом, Законом о заштити података о личности и Законом о раду. Као разлог оспоравања иницијатор наводи да оспорена одредба Закона према којој се у Министарству унутрашњих послова „током контроле коришћења привремене спречености за рад врши теренска провера од стране полицијског службеника ради обезбеђења доказа“, доводи до дискриминације запослених у Министарству, у односу на остале грађане, јер се према одредби члана 103. став 5. Закона о раду, у случају да последавац посумња на злоупотребу боловања, „логично“ обраћа надлежном здравственом органу ради утврђивања здравствене способности запосленог у складу са законом, и тад само лекари могу да изврше утврђивање здравствене способности запосленог. Иницијатор, такође, сматра да је нејасно на који ће начин полицијски службеници вршити теренску проверу, шта теренска провера треба да обухвати, које би методе и овлашћења полицијски службеници примењивали, те који је законски основ за прикупљање и обраду личних података болесних радника којима се, уз то, нарушава приватност. Иницијатор предлаже и „обуставу примене“ оспорене одредбе Закона.

Испитујући претпоставке за поступање по поднетој иницијативи, Уставни суд је у спроведеном претходном поступку констатовао:

Оспореном одредбом члана 190. став 6. Закона о полицији („Службени гласник РС“, број 6/16) прописано је да у случајевима постојања основане сумње да запослени врше злоупотребу коришћења привремене спречености за рад, непосредни руководилац може, искључиво ради обезбеђења

доказа, о томе да изврши теренску контролу, а потом се обрати надлежној здравственој установи ради утврђивања здравствене способности запосленог.

Одредбама ст. 1. и 5. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13, 75/14 и 13/17-Одлука УС), којим се као системским законом уређују права, обавезе и одговорности из радног односа, прописано је да је запослени дужан да, најкасније у року од три дана од дана наступања привремене спречености за рад у смислу прописа о здравственом осигурању, о томе достави последавцу потврду лекара која садржи и време очекivanе спречености за рад (став 1.), а да ако последавац посумња у оправданост разлога за одсуствовања са рада у смислу члана 1. овог члана, може да поднесе захтев надлежном здравственом органу ради утврђивања здравствене способности запосленог, у складу са законом (став 5.).

Уставом Републике Србије утврђено је да су пред Уставом и законом сви једнаки, да свако има право на једнаку законску заштиту, без дискриминације, да је забрањена свака дискриминација, непосредна или посредна, по било ком основу, а нарочито по основу расе, пола, националне припадности, друштвеног порекла, рођења, вероисповести, политичког или другог уверења, имовног стања, културе, језика, старости и психичког или физичког инвалидитета (члан 21. ст. 1. до 3.).

Уставни суд, пре свега указује да сагласно одредба члана 167. Устава, Суд није надлежан да цени међусобну сагласност различитих закона, односно појединих одредаба ових закона, осим ако се тиме не нарушава уставно начело јединства правног поретка. Ово стога што уставно начело јединства правног поретка налаже да основи принципи и правни институти предвиђени законима којима се на системски начин уређује једна област друштвених односа, по правилу буду испоштовани и у посебним законима.

Стога је Уставни суд, разматрајући оспорену одредбу члана 190. став 6. Закона о полицији, у смислу навода и разлога оспоравања подносиоца иницијативе, а након упоређивања текста ове одредбе и члана 103. став 5. Закона о раду, нашао да оспореном одредбом Закона, у суштини није одступљено од начина поступања последавца у случају сумње у оправданост разлога за одсуство са рада запосленог (из члана 103. став 5.), односно да запослени злоупотребљава коришћење привремене спречености за рад, јер о захтеву за утврђивање здравствене способности запосленог, по наведеним одредбама Закона, одлучује надлежна здравствена установа. Стога, Суд налази да не стоји навод иницијатора да су запослени у Министарству унутрашњих послова дискриминисани у односу на остале грађане, будући да је оспореном одредбом Закона, по налажењу Уставног суда, поступање по последавца у случају сумње у злоупотребу коришћења привремене спречености за рад, допуњено претходном фазом, теренском контролом од стране непосредног руководиоца. Да ли те претходне фазе има или нема, Уставни суд налази да спровођење те претходне фазе није од значаја за уставност оспорене одредбе, јер о здравственој способности запосленог, мишљење даје надлежна здравствена установа С обзиром на наведено, Суд је нашао да иницијативи недостају разлози оспоравања уставноправне природе, односно разлози са становишта Уставом утврђене садржине, што је основна претпоставка за поступање Суда по поднетој иницијативи, односно да је иницијатива очигледно неоснована.

У односу на остале наводе иницијатора: да је нејасно на који ће начин полицијски службеници вршити теренску проверу; шта та провера треба да обухвати; које методе и овлашћења полицијски службеници тад примењују;

који је законски основ за прикупљање и обраду личних података болесних радника ..., Уставни суд сматра да се ови наводи односе на примену оспорене одредбе Закона и последице до којих она може довести, што не може бити предмет оцене у поступку уставносудске контроле, као што ни евентуални пропусти у примени оспорене одредбе Закона не могу бити основ за покретање поступка за утврђивање неуставности.

Имајући у виду изложено, Уставни суд је на основу одредбе члана 36. став 1. тачка 5) Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“, бр. 109/07, 99/11, 18/13 – Одлука УС, 40/15 – др. закон и 103/15), одбацио поднету иницијативу. Стога је и захтев за „обуставу примене“ оспорене одредбе Закона, који је, сагласно одредбама члана 56. Закона о Уставном суду, Суд третирао као захтев за обуставу извршења појединачног акта или радње предузете на основу оспорене одредбе закона, одбачен као беспредметан.

С обзиром на наведено Уставни суд је, на основу одредаба члана 42в став 1. тачка 2) и члана 47. став 2. Закона о Уставном суду, донео Закључак као у изреци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА
СУДИЈА
др Милан Марковић, с.р.

За тачност отправка: